

I dettes Sammensætning har man for København foreslaaet et Medlem mindre af Magistraten og et Medlem mere af Borgerrepræsentationen.

Angaaende Forslaget i Paragraffens 4de Stykke skal bemærkes: Stillingen som Medlem af Bevillingsnævnet maa i Virkeligheden sidestilles med en administrativ Embedsmands eller en Dommers Stilling, hvor enhver personlig Interesse i Sagerne Afgørelse paa Forhaand bør være udelukket. Det, det drejer sig om, er at uddele eller nægte Bevillinger til eventuelle Konkurrenter og til eventuelle Kunder og Aftagere, og hermed følger Interessekollisioner. Selve den blotte Formodning om, at Kunder hos en Vinhandler i Bevillingsnævnet har større Udsigt til en Bevilling end andre, og at det at blive Medlem af Bevillingsnævnet giver en Vinhandler Udsigt til en udvidet Kundekreds — er Begyndelsen til Korruption.

Desuden bestaar der som bekendt et Modsætningsforhold mellem paa den ene Side Alkohol-Nærings Interesser og paa den anden Side de Indskrænkningensønsker, der er raadende i Stats- og Kommunalpolitikken. Det vilde da være særdeles urimeligt, om man vilde lade de Indskrænkninger, som Stat og Kommune maatte beslutte, føre ud i Livet af Mænd, tagne fra Næringskredse, der er fødte Modstandere af de nævnte Indskrænkninger. Naar man ikke tidligere har slaaet dette Princip fast, er det formentlig, fordi man har anset det for selvfølgeligt. Da der imidlertid fra et Mindretal i et Bevillingsnævn er fremkommen den modsatte Anskuelse, synes det heldigst at fastslaa Principet udtrykkeligt.

Tanken med det foreslaaede næstsidsste Stykke er den, at efterhaanden som Bevillingsnævnet kommer i Virksomhed, vil dets Interesse og Indsigt i de Loven vedrørende Forhold øges. Det vil formentlig da være heldigt paa den ene Side for Kommunalbestyrelsen at drage fuld Nytte heraf ved bestandig at tage Nævnet paa Raad i slige Sager og paa den anden Side at øge Interessen hos Nævnets Medlemmer ved, at deres Mening bestandig høres.

Se iøvrigt Oversigten S. 55.

§ 15.

Der har vist sig Trang til friere Bevægelighed for Bevillingsmyndigheden. Hvor Bevillingsnævnet ikke finder det tilraadeligt foreløbig at besætte ledigblevne Bevillinger, vil det ikke være praktisk at indkalde Ansøgninger. Og paa den anden Side, selv hvor Ansøgninger ikke udtrykkelig er indkaldte, bør der være Mulighed for, at de enkelte Ansøgninger, som indsendes uden Indkaldelse, kan blive taget under Overvejelse.

Medens man har fastholdt det offentliges Pligt til en Gang aarligt at bekendtgøre, hvorvidt den fastsatte Antalsgrænse er naaet, har man overladt Nævnet, eventuelt Indenrigsministeriet, at afgøre de nærmere Regler med Hensyn til Indkaldelse af Ansøgninger og Prøvelsen af disse.

Bestemmelsen i Lovens § 15, 3die Stykke, — Forslagets 5te Stykke —, at Bevilling fortrinsvis skal gives til den, som vil fortsætte en bestaaende Forretning, har i Praksis vist sig egnet til Misbrug, idet den, der har opnaaet Bevilling under Henviisning til, at han vilde fortsætte en bestaaende Forretning, kort efter er fraflyttet samme, hvorefter en ny Ansøger er traadt frem for at fortsætte den bestaaende Forretning. For at hindre, at Hensynet til en bestaaende Forretning saaledes kommer til at avle flere Bevillinger, end ønskeligt er, har man foreslaaet Adgang til at sammenknytte Bevillingens Levedygtighed med den paagældende Forretnings Drift.

Den 1ste Ædruelighedskommissions Forslag (Bet. S. 53) forudsatte, at Ansøgere om Bevilling allerede ved Ansøgningens Indgivelse havde et Lokale »paa Haanden«, og at Bevillingsnævnet ikke blot i ovennævnte Tilfælde, men i al Almindelighed ved Uddeling af Bevillinger havde Lejlighed til at tage Hensyn til, hvilke Lokaler der agtedes benyttede.

Loven lader imidlertid Bevillingsnævnet uddele Bevillinger uden Hensyn til, om Ansøgeren i Øjeblikket har et bestemt Lokale i Sigte; dog at Bevillingen ikke udfærdiges, før et Lokale er fundet og approberet.

Man har dog i Frederiksberg Bevillingsnævn, (Oversigten S. 77), fundet det uheldigt, at en Person kan lægge Beslag paa en Bevilling i længere Tid uden virkelig at etablere sig, og Bevillingsnævnet har de for stillet et Forslag, som synes at danne en praktisk Mellemsvej mellem den 1ste Ædruelighedskommissions Forslag og Lovens Affattelse.